

Een hele maand lang heb ik heerlijk zitten fantaseren over hoe geweldig het zou zijn om te studeren. Rusk was niet de universiteit van mijn dromen, dat zeker niet, maar het was in elk geval iets. Nu kon ik eindelijk mijn eigen beslissingen nemen en hoefde ik niet bang te zijn dat de coach al voor de middagpauze te horen kreeg wat ik allemaal had uitgespookt. Ik verlangde hevig naar die laatste schooldag in mei, wanneer die denkbeeldige strop van mijn nek zou worden gehaald. En toen kreeg mijn vader hier op Rusk een baan aangeboden. Nu voelt het alsof ik de hele tijd naar adem zit te happen, met die strop nog om mijn nek.

We zitten weliswaar niet meer op de middelbare school, maar er is niets veranderd. Nog altijd hetzelfde gezeur, alleen in een andere omgeving.

Tenzij ik er iets aan doe.

In mijn ellende zwelgen is alleen een stuk simpeler, dus ik schud Stella's arm af. 'Al is er maar eentje die zijn mond voorbijpraat, dan gaat het meteen van de een naar de ander, tijdens de training of in de kerk of weet ik waar. Dan ben ik er geweest. Je kunt me net zo goed meteen opknopen. Dan ben ik hartstikke dood.'

'Jeetje, wat stel jij je aan, zeg. Schijt toch altijd niet zo in je broek voor die pa van je. Als je zo doorgaat, studeer je af als een maagd met een stuk of vijf katten, met een titel in een vak dat hij heeft uitgekozen en waar jij geen zak aan vindt. Met als enige gezelschap docenten en vakbladen.'

Ik krimp in elkaar, want ze zit er niet ver naast. Afgezien van dat maagd-zijn. Ze springt uit haar vel als ze hoort dat ik het al eens heb gedaan. Dat heb ik haar niet verteld. Dat wilde ik wel, maar het is niet mijn fraaiste herinnering en het is gemakkelijker om te doen alsof het nooit is gebeurd. Ik wil er niet te veel aan denken. En dus rol ik met mijn ogen en zeg: 'Bedankt voor het vertrouwen.'

'Hé, ik ben de enige hier die nog een beetje nadenkt.'

'Je bent eerder degene die me de verkeerde dingen laat doen.'

‘Ook goed.’ Stella lacht kakelend en port me in mijn zij, alsof ze net een ongelooflijk goede grap heeft gemaakt. En zonder het te willen glimlach ik ook.

Ik kijk op naar het huis van Phi Bèta Kappa. Alle dispuutshuizen op de campus zijn gebouwd in koloniale stijl en hebben muren vol klimop en spierwitte zuilen. Ze zien er zo keurig uit, ongetwijfeld om de schunnigheid binnenin te verbergen.

Jeetje, ik gebruik woorden als ‘schunnigheid’. Stella heeft gelijk, ik eindig vast als een kattenvrouwtje dat zwaaiend met haar wandelstok vanaf haar veranda naar voorbijgangers staat te schreeuwen.

Het is gewoon niet eerlijk.

Je studietijd hoort een tijd van vrijheid te zijn, een nieuwe start. En je zou denken dat je als dochter van de footballcoach in het voordeel bent. Ik weet meer van football dan de meeste jongens op onze oude school, dus je zou verwachten dat een date regelen dan een makkie is.

Helaas doen jongens het in hun broek voor mijn vader.

Of erger nog, ze lopen kwijlend achter hem aan, alsof hij een stuk spek gedoopt in Nutella is, met nog meer plakjes spek eromheen. Stel dat ik hier in mijn beha en slipje naar binnen zou lopen (ingesmeerd met Nutella), dan nog zou een of andere onnozele malloot me naar mijn vader vragen. Wat is hij dit seizoen van plan? Hoeveel trofeeën van schooltoernooien staan er bij jullie thuis?

Stella knipt met haar slanke vingers voor mijn gezicht. ‘Aarde aan Dallas. Je bent toch niet verstijfd van angst of zo?’

Ik rol met mijn ogen. Dat doe ik wel vaker, zeker als Stella in de buurt is. ‘Ik ben niet bang. Ik ben gewoon... niet al te optimistisch.’

‘Laat me eens raden, je stond allerlei manieren te bedenken om vanavond géén lol te hebben.’

Ik geef haar een speelse duw. ‘Om eerlijk te zijn vroeg ik me af of ik mezelf met Nutella moet insmeren.’

‘Zo mag ik het horen. Tien punten voor creativiteit.’

‘Ja, ja. Laten we nu maar opschieten.’

Stella huppelt voor me uit en ik moet mijn best doen om niet sloffend van tegenzin achter haar aan te lopen. Ik hou van die meid, ze is mijn allerbeste vriendin, maar ik heb geen idee hoe dat zo is gekomen. Zij is extravert en ik heb (vaak) liever boeken om me heen dan mensen. Of liever films dan mensen. Of eigenlijk om het even wat, als het maar geen mensen zijn. Ik voel me snel opgelaten en loop me nog sneller te ergeren, en zij beent dat dispuutshuis binnen alsof we hier al jaren studeren en geen onbeduidende eerstejaars zijn.

En misschien wel het grootste verschil tussen ons...

Stella is gek op football.

Ze is echt bloedfanatiek, ze gaat naar wedstrijden en volgt die op tv en leest blogs en volgt ik-weet-niet-hoeveel spelers op Twitter. Als ze geen elfje van één meter vijftig was geweest, had ze zelf gespeeld, dat weet ik zeker. Misschien doet ze dat op een dag ook wel. Ze is iemand om rekening mee te houden.

Ik ga ook naar wedstrijden en volg die ook op tv. Ik ken de namen van de spelers en ik weet op welke positie ze spelen en nog veel meer van dat soort dingen, maar dat weet ik niet omdat ik zo dol ben op die sport. Die is simpelweg deel van mijn leven, al zolang als ik me kan herinneren. We hebben in heel veel verschillende stadjes gewoond, ik heb op heel veel scholen gezeten en moest telkens weer nieuwe vriendinnen zoeken, maar football was het enige wat nooit veranderde. En als je leven zo door een sport wordt beheerst, ben je er of hartstikke gek op of heb je er ongelooflijk de pest aan.

Raad eens in welke categorie ik val.

Ik loop achter Stella aan naar binnen en zie aan de bezeten grijns die ze me over haar schouder toewerpt dat dit voor haar het paradijs is. Bij de voordeur staan een stuk of tien studenten die opkijken en dan langs ons heen kijken. Er vloeit een heel klein beetje spanning weg uit mijn schouders.

Uit de keuken stijgt gebrul op. Ik kijk om en zie twee groepen

studenten waarvan de ene groep de ander onder schot houdt. Met waterpistolen, dat wel. Het gejuich dat opstijgt zodra ze beginnen met schieten doet vermoeden dat de wapens niet met water, maar met bier zijn geladen.

‘Dat gaan wij straks ook doen!’ roept Stella over de dreunende muziek heen.

Niet vergeten: blijf heel ver uit de buurt van bierpistolen.

Mezelf kennende word ik in een oog geraakt of zo.

Er rent een jongen langs met een tutu aan en donkerrode pruik op die uit volle borst iets onverstaanbaars brult. Stella lacht naar me en kijkt naar mijn rode haar. ‘Volgens mij was dat je verloren gewaande tweelingbroer. Compleet met tutu.’

‘Wat een toeval, volgens mij is dat jouw tweelingzus.’ Ik kijk nadrukkelijk naar twee meiden die samen een derde naar de deur dragen. ‘Binnen de kortste keren laveloos.’

‘Dat neem je terug! Ik ben nooit laveloos.’

‘En ik ben geen reus met van nature zwart haar en een identiteitscrisis.’

Ze steek haar handen op. ‘Je hebt gelijk. Sorry.’ Weer die ondeugende lach. ‘Zijn tieten waren stukken groter.’

Ik geef haar een harde stomp, maar we moeten allebei lachen. En het voelt net zo ontspannen als tijdens die feestjes op de middelbare school, of eigenlijk nog meer, want Stella heeft gelijk. Niemand hier maakt zich druk om mij.

‘D! Ik hoorde al dat je op de campus zat, maar ik had niet verwacht je hier te zien.’

En... te vroeg gejuicht.

Er is maar één ding waaraan ik een nog grotere hekel heb dan aan football en dat loopt nu de trap af, naar mij toe.

Snel kijk ik om me heen, alsof dit een slagveld is in plaats van een feestje: dispuutsvlaggen, overal rode bekertjes, een feut die als een nukkig dienstmeisje met een vuilniszak loopt te slepen. Ik wil om me heen blijven kijken, zodat ik kan doen alsof ik hem niet heb gehoord.

Maar dat gaat niet. Als ik hem negeer, laat ik merken dat hij me nog steeds iets kan schelen.

En dus kijk ik hem aan. Hij stapt van de laatste tree, slaat zijn armen voor zijn brede borst over elkaar en lacht naar me. Levi. Mijn ex.

Hij leunt met zijn heup tegen de leuning van de grote trap waarop ik halverwege niet één, maar twee meiden zie zitten die het zo te zien helemaal niet leuk vinden dat hij geen aandacht meer voor hen heeft.

Achter me hoor ik iemand 'Klaar? Richten en vuren!' roepen en ik begrijp dat de bierpistolen weer worden ingezet.

'Alcohol en foute beslissingen, Levi? Precies de plek waar ik jou kon verwachten.'

Hij zet zich af tegen de leuning en zet zelfbewust een paar stappen in mijn richting. Zijn donkere haar en ogen zijn nog altijd even opvallend. Op de middelbare school ben ik als een blok voor hem gevallen: ik schreef onze namen naast elkaar in mijn schriften, zat op de tribune als hij een wedstrijd had en liep tijdens het schoolbal naast hem te stralen.

Ik word nu misselijk van die herinneringen, maar zoals Stella altijd zegt: achteraf kijk je een koe in de kont.

'Je bent hier om foute beslissingen te nemen?' Hij komt nog dichterbij en laat zijn stem zakken. Vertrouwelijk. 'Daar kan ik je wel bij helpen, dat weet je.'

Door toedoen van Levi Abrams heb ik genoeg foute beslissingen voor een heel leven genomen.

Stella komt tussenbeide en zegt op een ijzige toon die ik haar nog nooit eerder heb horen gebruiken: 'Ik ben er vrij zeker van dat ze liever haar lijf met schuurpapier boent.'

Ik knik en laat de breedste neplach zien die ik op voorraad heb. 'Gevolgd door een bad in citroensap.'

Levi lacht terug en ik ben er vrij zeker van dat die lul hier lol in heeft.

Hij is groter dan de laatste keer dat ik hem zag. Gespierder. Dat

is waarschijnlijk het grote verschil tussen football op de middelbare school en football hier. Maar het zijn meer dan alleen spieren... Hij steekt zijn hand uit, alsof hij mijn haar wil aanraken, en ik deins terug. Zelfs zijn handen zijn groter dan in mijn herinnering. Het zijn nu de handen van een man, niet die van de jongen die ik heb gekend. Of misschien heeft zijn opgeblazen ego naast zijn verwaande hoofd ook andere delen van zijn lichaam aangetast. Dat kan natuurlijk ook.

Toen ik voor Rusk koos, wist ik dat Levi hier ook studeerde. Dat kon me moeilijk ontgaan, hij is quarterback met een basisplaats in het team, maar ik had niet gedacht dat ik hem ooit zou tegenkomen. Van mijn vader mocht ik niet buiten Texas studeren en Rusk, een van de weinige plekken waar je dans als hoofdvak kunt volgen, was nog de beste optie van het beperkte aanbod dat overbleef.

Levi laat zijn hand zakken, draait zich om en loopt weg, maar dan blijft hij even staan en zegt over zijn schouder: 'Je hoeft echt niet te doen alsof je de pest aan me hebt, hoor. Ik studeer hier, jij studeert hier. We kunnen opnieuw beginnen, D.'

Waarom snapt niemand dat opnieuw beginnen zinloos is als er niet echt iets is veranderd? Jeetje, dat weet ik beter dan wie dan ook. Mijn vader is al zo vaak ergens opnieuw als coach begonnen, maar uiteindelijk bleken al die scholen hetzelfde.

Levi is nog altijd een egoïstische lul.

Mijn vader ziet opvoeden nog altijd als een soort coachen.

En ik... Ik zit nog altijd vast. In de schaduw van mijn vader. In Texas. Op deze stomme staatsuniversiteit waar het vak dans een lachertje is.

En nu zit ik ook nog vast op mijn eerste studentenfeestje, met de ex die mijn hart heeft gebroken.

Leuk hoor, studeren.

Zodra Levi uit het zicht is verdwenen ben ik naar de deur. Stella grijpt me bij mijn middel en probeert me tegen te houden, maar

ze is een kop kleiner dan ik en haar idee van sporten is een marathonnuitzending van *Project Runway*. Ze klampt zich aan me vast en haar voeten glijden weg omdat ik geen vaart minder en haar meesleep alsof ze niets weegt.

Op geërgerde toon roept ze uit: 'Ik wil een tegoedbon inwisselen!' Ik aarzel en vertraag mijn pas, maar ik blijf niet staan. 'Te-goed-bon. Die voor "wees geen trut"'

Ik slaak een zucht. *Shit*.

We hebben een afspraak, eentje die ervoor zorgt dat we ondanks onze compleet tegengestelde karakters vriendinnen kunnen blijven. Het is een systeem van geven en nemen waardoor ik haar gekke kant wat kan intomen en zij mij dwingt om me af en toe te laten gaan.

Toen Stella dronken op het toelatingsexamen voor onze vervolgstudie kwam aanzetten wisselde ik mijn Doe-Dit-Nooit-Meer-tegoedbon in, waarmee ik haar zonder ruzie duidelijk maakte dat ze te ver was gegaan. Op die zaterdag zelf kon Stella er niet veel meer aan doen, maar ze gaf zich wel op voor een herkansing. En daarbij was ze nuchter en haalde ze voldoende punten.

Omgekeerd kan zij haar Wees-Geen-Brave-Trut-tegoedbon inwisselen. Die heeft me vaker in de problemen gebracht dan me lief is, zoals bijvoorbeeld die keer toen Stella het geweldige idee had om een huis in toiletpapier te wikkelen en maandverband op de glazen voordeur te plakken. Helaas wist ze niet dat het huis in kwestie eigendom was van een politieagent die liever geen reclame voor Kotex wilde maken.

Bij de tegoedbonnen geldt maar één regel: als een van ons die inwisselt, moet de ander doen wat zij zegt.

Ik draai me met een ruk om. Stella weet nog maar net mijn maaiende elleboog te ontwijken. Ze knijpt haar exotische ogen tot spleetjes en ik weet dat ze niet zal opgeven.

'Oké, ik blijf. Maar vergeet niet dat ik net zo goed bonnen heb.'
Ze komt zo dicht bij me staan dat ze tegen me kan fluisteren en

strijkt haar korte donkere haar uit haar ogen. ‘Hoor eens, het spijt me. Ik wist niet dat die eikel hier zou zijn. Ik had begrepen dat die footballgasten meestal niet naar dit soort feesten gaan en het leek me oké. Maar dit is een idioot groot huis.’ Uit een deur vlak naast ons, die waarschijnlijk naar de kelder leidt, komt een hele rij mensen, alsof die haar punt willen bewijzen. ‘Je kunt gewoon hier blijven en een leuke avond hebben. Niets houdt je tegen.’

We hebben verschillende opvattingen over ‘niets’, want ik kan minstens zeventien redenen bedenken om te vertrekken.

Een of andere malloot met een petje achterstevoren op zijn hoofd buigt zich over een afvalbak vlak naast de keukendeur en gooit iets uitermate smerigs zijn strot uit.

Maak daar maar achttien van.

‘Oké, jij wint. Zeg maar wat we gaan doen.’ Als ik maar niet de slokdarmgymnastiek van Omgekeerd Petje hoeft na te doen.

‘Lol maken. En trek niet zo’n gezicht alsof je vanbinnen dood zit te gaan.’ Ik probeer te glimlachen. ‘Iets minder Freddy Krueger, iets meer meisje van vlees en bloed.’ Ik laat haar meer van mijn tanden zien, eerder meedogenloos dan vrolijk, maar het is vooral plagend bedoeld.

Ik wil ook lol maken. Ik wil zo graag dat mijn studietijd anders wordt dat ik het wanhopige verlangen bijna kan proeven.

Stella wil nog iets zeggen, maar ik ben haar voor. ‘Zullen we iets te drinken halen?’ Misschien word ik daar iets lossers van.

‘Zo mag ik het horen.’

Ze gaat op haar tenen staan, zodat ze een arm rond mijn schouders kan slaan. Ze kijkt om zich heen en slaakt een uiterst tevreden zucht. Ik vraag me af wat zij wel ziet en ik niet. ‘Ons eerste studentenfeestje. Heel iets anders dan die feestjes op de middelbare school, vind je niet?’

Ik ben nooit zo’n fan geweest van al die feesten waar ze me naartoe sleepte, op de Beane Ranch of in die leegstaande kerk aan Oakcliff Road waar volop werd gefeest. Ik zie niet zo’n groot verschil met dit feest hier.

Ten slotte valt me een pluspunt in. 'Hier zijn geen muggen. Dat is positief.' Meer kan ik niet bedenken.

Ze draait me in de richting van een stel jongens die in de keuken rond de vaten bier hangen en zegt: 'Kijk eens, dat lijkt me ook positief.'

Zolang contact met die gasten niet uitdraait op een soatest die positief is... kan ik het wel aan.

Dallas

Er begint een nieuw liedje, eentje dat voortdurend op de radio te horen is, en onder de dansers in de volle woonkamer gaat gejuich op. Stella juicht mee. In de halfronde deuropening tussen de keuken en de woonkamer steekt ze een hand omhoog en brult de tekst mee. Ik duw met mijn heup tegen die van haar en wil ook meezingen, maar er komt geen geluid uit mijn open mond.

De aanstekelijke melodie sterft weg in mijn keel omdat ik oogcontact maak met een van de knapste jongens die ik ooit heb gezien. Hij zit boven op het kookeiland in de keuken, maar zelfs in die zittende houding is goed te zien dat hij lang is. Hij heeft warrig donkerblond haar dat zo knap is gestyled dat het lijkt alsof hij zo uit een tijdschrift is gestapt. Voeg daarbij een sterke kaak en ogen die meer glimlachen dan zijn lippen en mijn blik dwaalt telkens weer naar hem af, al doe ik nog zo mijn best om naar iets anders te kijken.

En hij betrapt me.

Niet één keer.

Wel vier keer! Na de eerste keer had ik beter moeten weten, na die tweede zeker, maar nu ben ik officieel een eng mens.

Het is een heel bijzonder talent om iemand zo aan te gapen dat het gênant wordt, maar ik ben er ontzettend goed in. Weer ruk ik mijn blik los, zo'n beetje een miljard jaar te laat, maar doordat hij vlak naast het biervat zit, moet ik een paar tellen later opnieuw opkijken om te voorkomen dat ik plat op mijn bek ga.